

1 LA VIE CONTINUE

Brussel, drie uur 's nachts. Matteo ontwaakt rillend van de kou onder een winkelluifel in de Taborastraat. Hij is geconstipeerd, zijn darmen schijnbaar in de knoop. Ondanks het late uur zijn er nog heel wat mensen op straat. Sommige feestvierders lachen uitbundig terwijl anderen onder luid kabaal een meningsverschil beslechten. Het is niet duidelijk of ze op weg zijn naar huis of op zoek naar de volgende plek om door te zakken. Naast Matteo zit Fethi versuft voor zich uit te staren. Iets verderop ligt Marthe ogenschijnlijk te slapen, maar de ontspannen grijns op haar gezicht doet iets anders vermoeden. Stoned. Rondom het trio liggen stukken zwart verbrand zilverpapier, sigarettenpeuken en talloze lege blikken Gordon.

'Je peux encore une taffe?'; vraagt Matteo aan Fethi.

Omdat hij niet het verhoopte antwoord krijgt, volgt er ruzie: geld, openstaande schulden, al dan niet vermeend. Marthe ontwaakt uit haar trip en begint te huilen. Een dronken voorbijganger wil zich moeien, waarop de twee ruziemakers dreigend overeind komen. Net wanneer de situatie lijkt te escaleren, druipt de man wijselijk af. Matteo voelt zich inmiddels met de minuut slechter en begint te kotsen. De slaapplek hangt nu onder de slierten gal en halfverteerde kebab, maar Marthe en Fethi merken het

nauwelijks op en maken zich klaar om naar metrostation IJzer te gaan. Ze willen gebruiken, zonder te moeten delen. Marthe schudt snel de dekens uit in de hoop nog een vergeten bolletje te vinden. Verloren moeite. Het natte, besmeurde beddengoed blijft achter, onbruikbaar voor de verdere nacht.

Matteo roept hen na. Eerst kameraadschappelijk, maar wanneer het besef komt dat ze hem dumpen, gaat hij over op schelden. Zelfs nadat het koppel uit het zicht verdwenen is, houdt zijn getier aan. Buurtbewoners die de slaap niet kunnen vatten, sluiten geërgerd hun ramen. Matteo staat op en strompelt tot aan het Beursplein, waar nog enkele mensen op de trappen zitten. Overal liggen blikjes en halflege tot lege flessen goedkope wijn en sterkedrank. Matteo pakt het dichtstbijzijnde exemplaar, trekt de half ingeduwde kurk eruit, neemt een slok om zijn mond te spoelen en spuwt alles uit op het trottoir. Zelfs slechte wijn verdrijft de smaak van kots.

'Monsieur, madame, une petite pièce, une cigarette ?'

Bedelen brengt zelfs geen sigaret op. Hij neemt een peuk op van de grond, steekt die aan en zet zich naast een man die aan het knikkebollen is.

'Un peu d'amitié, monsieur, je vous suce la bite ?'

De sukkel is te ver heen om te beseffen dat iemand zijn zakken doorzoekt en hem twintig euro ontvreemdt. Vanop een afstand lijkt het net alsof twee dronkenlappen elkaar aan het omhelzen zijn. Het besef dat hij straks zal scoren maakt Matteo euforisch, hij stopt zelfs met bibberen. Binnen afzienbare tijd zullen ook de andere ziekteverschijnselen verdwijnen. Voor even toch.

Rei zweeft door een tunnel. De kleuren die hem omringen, zijn donker en aangenaam zacht, zijn omgeving lijkt stil en dof. Voldaan, geen pijn, gebibber of transpiratie. De hartkloppingen van zo-even zijn gestopt. Hij is ontspannen, zijn net nog schreeuwende lichaam zwijgt. Het karton dat fungeert als matras lijkt comfortabeler dan een luxebed en de penetrante urinegeur dringt niet tot hem door. Geen spiertje staat gespannen, zijn lichaam voelt gedragen, perfect ondersteund. Warm, maar niet broeierig.

'Monsieur!'

Het voelt alsof er een lichte bries over zijn gezicht blaast. Trage, gedempte hiphopdreunen vullen zijn hoofd. Het lijkt wel alsof iemand hem voorzichtig heen en weer wiegt.

'Monsieur!!'

Zo meteen zal alles van voren af aan beginnen: beven, transpireren, gal overgeven. De angst om niet snel genoeg iets te vinden wat de symptomen wegneemt, doorpikt zijn gelukzalige gevoel. Herinneringen aan wat komen gaat, zorgen ervoor dat zijn tunnel vernauwt en zich met harder licht vult. Het aangename geluid gaat over in lawaai en harde stemmen.

'Monsieur, levez-vous!'

'Straks, het is nog vroeg,' antwoordt Rei verveeld.

De stem die eerst ver leek, bevindt zich nu vlakbij. Geblaf. Geroep. Druk heen en weer gepraat. Iemand trekt de jongeman hardhandig omhoog. Voor hij goed en wel beseft wat er gebeurt, smakt zijn hoofd tegen de grond en kwakken zijn knieën pijnlijk tegen elkaar. Vlak voor hem staat een Mechelse herder geagiteerd te blaffen.

Aan de andere kant van de strakke lijn staat een beer van een vent in uniform. De agent maant hem verbolgen aan om op te staan, het lijkt de hond en zijn baasje menens. Instinctmatig kruipt Rei achteruit, hij recht zich langs de muur en wrijft zijn ogen uit. Er blijken zeker tien agenten aanwezig: het merendeel in uniform, twee in burger. Rei herkent hen meteen. 'Klootzakken', mompelt hij nauwelijks hoorbaar. Nog twee mannen, in felgeel pak, zitten gebogen over Waldek. Ze prikken in zijn vinger. De jonge Pool ligt te schokken op de grond, schuim op zijn mondhoeken. Zowel vers als opgedroogd bloed kleeft aan zijn haren en oren.

Mel heeft handboeien om. Haar gezicht loopt rood aan, haar ogen zijn betraand. Ze schreeuwt bedreigingen naar de uniformen en scheldt de agente die haar met veel moeite in een greep houdt meermaals uit voor hoer. Een jonge officier komt zijn collega te hulp. Vier andere gasten staan met armen en benen gespreid tegen de muur. Een agent roept herhaaldelijk dat ze moeten zwijgen en voor zich uit blijven kijken. Hij heeft handschoenen aan en een matrak in de aanslag. Zijn collega met de hond duwt ook Rei tot bij hen. Intussen brengen de ambulanciers Waldek met een brancard naar de ziekenwagen, die iets later vertrekt met loeiende sirene. Wellicht richting Sint-Jan. De agente en haar collega arresteren Mel, die zich nog altijd hevig verzet. Hoewel ze geen identiteitspapieren heeft, spreken ze haar aan bij de voornaam.

Even later mogen de anderen beschikken, al zet de politie de groep wel uit het metrostation. Hoewel de ondergrondse niet meer comfort biedt dan een kelder, is het er 's nachts toch behaaglijker dan op straat. Buiten

blijkt het net zo donker als enkele uren geleden, maar de stad komt langzaam in beweging. Een vuilniskar rijdt over de voetgangerszone en karton wordt in de laadbak gekeild. Straks gaat de metro weer open, maar het zal te druk zijn om daar verder te crashen. Met wat verpakkingsmateriaal dat hij voor de neus van de vuilniswagen heeft meegegrist, strompelt Rei naar de gaanderij achter De Brouckère. Aan de voorkant bevindt zich een trendy winkel, aan de achterkant een verlaten winkelgalerij die al jaren op renovatie wacht. Er liggen mensen te slapen. Dankzij de hokken die ze gemaakt hebben van karton, hebben ze toch nog enige privacy. Rei dropt zijn buit naast een van de geïmproviseerde huisjes en installeert zich. De bezorgdheid over hoe zijn lijf straks weer zal aanvoelen bemoeilijkt het inslapen. Normaal gezien kunnen ze hier tot negen uur blijven. De politie komt pas langs wanneer de metrostations en de grote lanen van het centrum grotendeels gezuiverd zijn van buitenslapers.

De geplogenheden van de nacht maken intussen plaats voor de rituelen van de ochtend, ook in het politiebureau aan de Kolenmarkt. De agenten trachten de resterende interventies snel af te werken, voordat de ochtendploeg aan de slag gaat. In een gang op de eerste verdieping zit La Flanelle als één van de laatste nachtbrakers op een bank, met de handen op de rug geboeid. Ze kijkt iedereen die langs moet arrogant aan. Het laatste etmaal heeft haar niet gespaard: een scheve pruik, uitgelopen mascara, een muiltje waarvan de hak ontbreekt en een oog dat rood en blauw uitslaat. Binnen een uur zal het volledig opgezwollen zijn en haar het zicht aan één kant ontnemen. Het is niet de eerste keer dat dit haar overkomt.

Plots zwaait een deur open en begeeft een man van in de vijftig zich onzeker op de gang. Wanneer hij in de buurt van La Flanelle komt, slaat hij de ogen neer. Hij versnelt zijn pas, waardoor hij op de hielen van de agent voor hem trapt. La Flanelle krijgt hem echter toch in het vizier en begint meteen te foeteren. Ze wil opstaan, maar haar handboeien zijn vastgemaakt aan grote oogvijzen in de zware, houten bank.

‘Enculé ! Salopard ! La prochaine fois que je te vois, je t’encule ! Fils de pute !’

Haar pruik valt op de grond en wanneer de oudere man de gang uit is, volgt een theatrale huilbui.

‘La Flanelle !’, roept iemand vanuit een openstaand bureau. ‘Ta gueule ! Arrête ton cinéma !’

La Flanelle, die officieel Christiaan heet, herkent meteen de stem van Bernard, een wat oudere agent met een gezellig buikje en kortgeschoren haar. Ze is blij zijn stem te horen en begint te lachen.

‘C’est toi, Bernard ?’

‘Wie anders?’

‘Ce connard, il me doit encore des thunes !’

De inspecteur steekt zijn hoofd uit het bureau en vraagt haar op zachte toon om kalm te blijven en nog even te wachten. Wanneer hij de laveloze toestand van de vrouw opmerkt, stapt hij op haar toe, geeft haar een kus en maant haar vriendelijk maar kordaat aan vanaf nu stil te zijn.

‘We gaan straks iets aan dat oog doen.’

La Flanelle haalt haar schouders op en installeert zich zo comfortabel als de handboeien toelaten op de harde bank.

Ze dommelt vrijwel onmiddellijk in en omdat ze rechtop zittend slaapt, kantelt haar hoofd in een pijnlijke hoek. Een gigantische adamsappel wordt zichtbaar en uit haar linkermondhoek druipt kwijl over haar wang en kin. De fond de teint die in een dikke laag is aangebracht, loopt zo nog verder uit en waar normaal de pruik haar schedel bedekt, zijn korte haren zichtbaar. Haar gehavende oog heeft intussen de vorm van een groot, blauw ei aangenomen, maar ze slaapt zo diep dat zelfs de rumoerige intrede van Mel onopgemerkt blijft.

Drie agenten sleuren het tengere meisje het politiekantoor binnen. Twee van hen hebben een been vast en de derde heeft zijn armen onder Mels oksels gewrongen. Het getier en het gescheld zijn oorverdovend. Pas wanneer ze de gang op de eerste verdieping bereiken, schakelt ze over op gezeur.

‘Voorzichtig, wil je mijn benen breken of zo? Ik ben minderjarig, laat me gerust. Alsjeblieft... ik zal wel meestappen. Bel Aldo, mon éducateur.’

Wanneer ze haar vriendin in de gang opmerkt, begint Mel weer luider te roepen.

‘La Flanelle ! La Flanelle, regarde ce que ces cons font avec moi ! Voleurs ! Je suis mineur...’

Maar La Flanelle snurkt verder en merkt helemaal niets van de heisa in de gang.

Het duurt nog een dik uur vooraleer Bernard haar bij zich laat roepen.

‘Monsieur, monsieur, réveillez-vous.’

Een jonge agent schudt haar door elkaar en maakt de handboeien los, waardoor ze uit een diepe slaap ontwaakt. Ze veegt haar mond af aan haar schouder en prevelt iets onverstaanbaars. De agent komt dichterbij om haar beter te kunnen horen.

‘Vous dites ?’

‘C’est mademoiselle, monsieur.’

De man kijkt La Flanelle onbegrijpend aan en maakt dezelfde fout wanneer hij haar binnenleidt in het bureau van zijn chef.

‘Voilà, monsieur Christiaan Gissard.’

La Flanelle zucht en schudt het hoofd, waarna ze Bernard kolerig aankijkt.

‘Monsieur ?’, steekt die van wal. ‘Als er in Brussel één iemand is die haar best doet om er als een madame uit te zien, dan is het La Flanelle wel. ‘t Is dus madame of mademoiselle!’

De jonge agent wil zich verantwoorden, maar Bernard luistert niet en preekt verder.

‘Ge zijt hier nog niet zo lang, hé jongen. Kijk en leer. Mijnheer hier doet zijn best om er als een madame uit te zien. Ge moet het zien als ze een effort doen! Allez kom, laat me nu maar alleen met madame.’

Terwijl de agent afdruipt, blijft Bernard op hem foeteren. La Flanelle weet dat ook zij gezaag over zich heen zal krijgen, goede raad en een uitbrander. Hij zal haar echter met zo weinig mogelijk gedoe willen laten vertrekken, tenzij ze geseind staat. Hij schenkt hen beiden een kop koffie in.

‘Het is toch waar hé, Christiaan, gij kleedt u toch zo niet en ge zet toch geen pruik op om u mijnheer te laten noemen?’

Hij kijkt zijn gesprekspartner aan alsof hij op een antwoord wacht, maar La Flanelle weet wel beter. Bernard moet je vooral laten uitspreken. Zijn bureau, zijn show. De muur achter hem hangt vol foto's, postkaarten en bidprentjes. Telkens als iemand van de straatbewoners overlijdt, probeert hij een doodsprentje te bemachtigen en wanneer dit niet lukt, maakt hij er zelf eentje met de pasfoto's uit de dossiers. Er hangt ook een grote poster met een duivel erop, die zegt dat God het te druk heeft en vraagt of hij van dienst kan zijn. Op de kast achter Bernard staat een beenprothese met glimmende puntschoen. Het lijkt wel een vintage curiosum, maar dat is het niet. Doordat het zo vaak amateuristisch gerepareerd werd, ziet het er veel ouder uit dan het in werkelijkheid is. La Flanelle herkent het meteen.

'Banderas ! C'est la jambe de Tonio !'

Door de plotse uitroep raakt Bernard de kluts kwijt. Zijn plan was om haar opnieuw de les te spellen over de schadelijke gevolgen van de troep die ze door haar neus jaagt en haar aan te manen om niet meer zo opzichtig aan geld te proberen komen. Hij wou haar ook vragen of ze al een referentieadres heeft en recht op een uitkering, of ze Aldo nog ziet en hem de groeten wil doen. Maar nu kon hij enkel aan Leonardo Donati denken, 'Antonio Banderas' of ook wel Tonio. De man lag Bernard erg nauw aan het hart en wat hem overkomen was, kon hij niet zomaar van zich afzetten. Twee weken geleden was Tonio komen bovendrijven in het kanaal tussen Brussel en Vilvoorde, monsterlijk opgezwollen en vrijwel onherkenbaar. Dankzij de tatoeage van een stormlamp op zijn bovenarm en het kenmerkende stompje als rechterbeen werd hij echter al

vrij snel geïdentificeerd. Op de brug van de Vlaamse Poort, op het einde van de Dansaertstraat, had de politie zijn prothese, gitaar en zwarte lederen vest met hoed gevonden. De brandweer was ter plaatse gekomen, maar vond geen lichaam in de nabijheid van de brug. Het had Bernard, nota bene een politieagent, veel moeite gekost om Tonio te laten seinen als een onrustwekkende verdwijning. Niemand laat zomaar zijn been achter aan de rand van een kanaal. Hij had het lijk uiteindelijk zelf geïdentificeerd. Tonio had vijf dagen in het water gelegen en de natuur was zijn lichaam al aan het opeisen. Hoewel hij een zuiders type was - getinte huid, pikzwart haar en donkerbruine ogen – was het lijk wit getrokken en volledig verschrompeld door het water. Zijn ogen waren verdwenen en de ratten hadden al een gat in zijn buik gevreten en een stuk van zijn gezicht geknauwd.

‘C’est quand même grave ce qu’il lui est arrivé.’

La Flanelle heeft hoorbaar een krop in de keel en Bernard antwoordt met een knik en zucht.

‘We wisten allemaal dat het niet goed met hem ging de laatste tijd, maar dit had niemand verwacht.’

‘Le pauvre, tu crois qu’il a sauté ou qu’on l’a poussé?’

Alles had in de richting van een wanhoopsdaad geweest. Tonio's schamele bezittingen stonden als in een etalage mooi uitgestald op de brug en werden overgebracht naar het politiekantoor. Volgens de procedure moet de prothese getransfereerd worden naar de kelders van het parket, maar als niemand ernaar vraagt, mag ze van Bernard blijven staan.

La Flanelle kan haar tranen niet bedwingen. Ze mist Tonio en vraagt of ze het been mag vasthouden. Het valse been,

het gemis van een lidmaat, de zorg die zijn prothese nodig had, het was de oorzaak van heel wat wrevel tussen hen beiden geweest. Het feit dat hij nu dood is, maakt haar ontzettend triest en het vermoeden dat hij zelf naar de uitgang is gestapt, zorgt nog steeds voor woede. La Flanelle voelt zich gepasseerd.

'C'était un connard, un sale type ! Il m'a fait souffrir.'

Jammerend knuffelt ze de prothese, waarbij ze diep door haar neus inademt om nog een laatste restant van Tonio's geur te kunnen opvangen voor ook die voorgoed verdwijnt.